

Arrest

nr. 298 494 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2 A
4020 LUIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 26 oktober 2020 en verzoekt op 29 oktober 2020, als niet-begeleide minderjarige, om internationale bescherming. Op 29 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan de toenmalige voogd van verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Mamakhel (district Chahar Dara, provincie Kunduz, Afghanistan). Uw moeder N.B. overleed tijdens de bevalling van uw jongere broer M. U werd opgevoed door uw stiefmoeder S.K. Het dorp waar u samen met haar en uw broer woonde stond onder controle van de Taliban. Uw vader N.S. woonde en werkte in het districtscentrum van Chahar Dara als commandant van een checkpoint van de lokale Afghaanse politie (Arbaki). Het districtscentrum stond niet onder controle van de Taliban. Uw stiefmoeder, uw jongere broer en uzelf gingen uw vader een keer om de week of om de tien dagen bezoeken in het districtscentrum. Jullie verblijven bij die gelegenheden in het huis van de broer van uw stiefmoeder. Er waren in uw regio dan ook vaak gevechten tussen de overheid en de Taliban. Uw vader belde een keer per week of een keer per twee weken naar huis. Zes jaar geleden was er een zwaar gevecht, waarna het nummer van uw vader niet meer werkte. Uw stiefmoeder was ongerust en trok samen met u en uw broer naar het districtscentrum. Daar kregen jullie te horen dat uw vader gewond was geraakt en naar het ziekenhuis was gebracht. Dat ziekenhuis werd vervolgens gebombardeerd, waarbij uw vader om het leven kwam. Na het overlijden van uw vader leefde u gedurende vier jaar samen met uw broer en uw stiefmoeder in het dorp Mamakhel. Jullie kwamen aan een inkomen doordat jullie het land dat jullie bezaten verpachtten aan een landbouwer die de opbrengsten met jullie deelden. Toen kregen jullie een brief van de Taliban. Omdat jullie die brief zelf niet konden lezen, gingen jullie naar het huis van uw oom A., de oudste broer van uw stiefmoeder die tien minuten verderop woonde in het dorp Barakzai. In de brief stond dat uw vader voor de overheid werkte, dat de Taliban hem hadden gedood en dat ze wilden dat u voor hen zou deelnemen aan de jihad (heilige oorlog). Uw oom stelde voor dat u bij hem thuis zou blijven terwijl uw moeder terugkeerde naar haar eigen woning. Diezelfde avond nog kwam uw moeder terug naar het huis van uw oom. Ze vertelde dat de Taliban bij jullie thuis waren geweest en dat ze u zochten. Uw moeder had de strijders verteld dat u niet thuis was en dat zij u de volgende dag naar hen toe zou sturen. Toen uw oom dat hoorde, besloot hij om u naar het buitenland te sturen. Met behulp van een smokkelaar die S.B. heette, reisde u eerst naar Kabul en daarna naar Kandahar en Niwruz. Via Iran en Turkije reisde u naar Servië. Daar belde uw moeder u op en vertelde ze dat de Taliban nog een tweede keer naar u op zoek waren gekomen. Vanuit Servië reisde u verder naar Roemenië. Daar stopte de smokkelaar u in een container waar u in Duitsland terug uitkwam. In totaal was u vier tot vier en een halve maand onderweg. Op 29 oktober 2020 vroeg u in België internationale bescherming aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de Taliban u zullen vermoorden omdat u niet naar hen hebt geluisterd. U heeft sinds uw laatste gesprek met uw stiefmoeder toen u nog in Servië was niets meer van het thuisfront gehoord. U weet niet of uw stiefmoeder en uw broer nog in leven zijn en zo ja, waar ze zich bevinden. Uw advocate haalde op het einde van het persoonlijk onderhoud ook nog aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 31 maart 2022 met nummer 270813 de beoordeling van het CGVS in twijfel trekt in die zin dat de schrijnende humanitaire crisis in Afghanistan wel degelijk te wijten kan zijn aan het regime van de Taliban. Uw advocate stelde dat u daardoor recht hebt op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uw advocate benadrukte verder ook nog dat u sinds uw aankomst in België de houding van een westerling heeft aangenomen en dat België door de Taliban gezien wordt als een afvallig land. Uzelf stelde in dit verband dat u de taal heeft geleerd, dat u hier vrienden hebt en goede punten haalt op school en dat u westerse kleren draagt. U vreest dat de Taliban u daardoor bij terugkeer naar Afghanistan als een ongelovige zullen beschouwen.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat–generaal te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, Par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van u een risico op vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U vreest dat de taliban u bij terugkeer naar Afghanistan zullen doden (NPO, p. 19). Uw verklaringen wat betreft de redenen waarom de taliban u viseren, konden echter niet overtuigen.

U stelde in dit verband dat de Taliban u viseerden omdat uw vader voor de overheid werkte en omdat uw vader door de Taliban werd gedood (NPO, p. 15). Bij uw stelling dat uw vader voor de overheid werkte, kunnen echter de nodige kanttekeningen gemaakt worden.

Zo sprak u zichzelf tegen wat betreft de precieze periode waarin uw vader om het leven kwam. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat het vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gebeurde (NPO, p. 11). Bij de registratie van uw verzoek daarentegen, stelde u dat uw vader ongeveer twee jaar tevoren overleden was (DVZ, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, info ivm familie). Geconfronteerd met deze bevreemdende vaststelling, stelde u dat u gezegd had dat het ongeveer drie tot vier jaar geleden was (NPO, p. 17). Het loutere ontkennen van één versie van de feiten volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. De vaststelling dat u onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop uw vader overleed, doet twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan.

Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat uw verklaringen wat betreft de omstandigheden waarin uw vader om het leven kwam, niet lijken te stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. U stelde immers dat uw vader om het leven kwam toen het hospitaal waarin hij lag gebombardeerd werd door het Amerikaanse of het Afghaanse leger (NPO, p. 13). Het ziekenhuis droeg de naam van de ngo Artsen Zonder Grenzen maar viel onder de toezicht van de Afghaanse overheid (NPO, p. 13). Bij de luchtaanval vielen volgens uw verklaringen rond de 40 doden (NPO, p. 13). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, was er in het jaar 2015 inderdaad in uw regio van herkomst een luchtaanval op een hospitaal van Artsen Zonder Grenzen waarbij ongeveer 40 personen om het leven kwamen (cf. administratief dossier). Het desbetreffende hospitaal bevond zich echter in Kunduz stad, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaaldelijk beweerde dat het hospitaal zich in het districtscentrum van Chahar Dara bevond (NPO, p. 4 en p. 13). Dat er in die periode sprake zou zijn geweest van twee grootschalige aanvallen gericht tegen een hospitaal van Artsen Zonder Grenzen in dezelfde regio, lijkt zo goed als uitgesloten. Verwacht mag immers worden dat in dat geval over beide gebeurtenissen uitvoerig zou bericht zijn, wat niet het geval is. Hiermee geconfronteerd, hield u vol dat het hospitaal waar uw vader verbleef zich wel degelijk in Chahar Dara bevond en niet in Kunduz (NPO, p. 18). Het loutere vasthouden aan uw eigen versie van de feiten, vormt echter geen afdoende verklaring voor de bevreemdende vaststelling dat u het ziekenhuis waar uw vader overleed niet in de correcte stad weet te situeren. Het feit dat u ten tijde van het overlijden van uw vader nog een stuk jonger was dan nu, kan hier geen ander licht op werpen (NPO, p. 18). Het overlijden van uw vader door een bombardement is immers een dermate ingrijpende gebeurtenis in uw leven dat in alle redelijkheid kan verwacht worden dat u zich nog zou kunnen herinneren in welke stad het gebeurde. Het is in dit verband ook opvallend dat u het bombardement in de lente situeerde, terwijl het betreffende ziekenhuis van Artsen Zonder Grenzen in werkelijkheid op 3 oktober 2015 gebombardeerd werd (NPO, p. 13, cf. administratief dossier). U overigens gevraagd of er in uw regio nog een ander ziekenhuis gebombardeerd werd door de Afghaanse of Amerikaanse overheid, stelde u dat u nooit iets over een andere aanval op een ziekenhuis had gehoord (NPO, p. 18). Dit doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd of er ooit een onderzoek was geweest naar de reden voor het bombardement, stelde u in eerste instantie dat u daar geen informatie over had om vervolgens even later te beweren dat er wel degelijk een onderzoek was geweest (NPO, p. 14). Gevraagd of I., de vriend van uw vader die ook in hetzelfde ziekenhuis lag, de aanslag had overleefd, stelde u in eerste instantie van wel (NPO, p. 12). Toen u vervolgens gevraagd werd of u er ook met I. over had gepraat, stelde u plots dat hij een paar minuten na het bombardement overleden was (NPO, p. 12). Gevraagd waarom u dan eerder zei dat hij de aanslag had overleefd, stelde u dat hij dezelfde dag nog gestorven was maar dat u niet wist

of hij op het moment van de aanslag zelf gestorven was (NPO, p. 12). Deze verklaring houdt echter geen steek en kan de bovenstaande tegenstrijdigheid niet verklaren. Het is ook weinig overtuigend dat uw moeder geen aanvraag zou ingediend hebben om een compensatie te krijgen voor het overlijden van uw vader (NPO, p. 13). Uw uitleg dat de Taliban ook de mensen vermoordden die een aanvraag indienden om gecompenseerd te worden door de overheid, is louter een blote bewering van uw kant die u op geen enkele manier aannemelijk maakte (NPO, p. 13).

De vele bevreemdende, weinig plausibele en onderling tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over de omstandigheden waarin uw vader om het leven kwam, doen twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen op dit punt. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van uw stelling dat uw vader in Afghanistan voor de lokale politie werkte, ernstig op de helling te staan. Het was immers net doordat uw vader bij de Arbaki eenheid bij een gevecht betrokken was geraakt, dat hij in het ziekenhuis van Artsen Zonder Grenzen terechtgekomen was (cf. supra). Het is in dit verband ook merkwaardig dat u geen enkel document kon neerleggen om de aanstelling van uw vader bij de Arbaki's of zijn overlijden te documenteren. Uw tegenwerping dat u geen contact hebt met uw familie in Afghanistan en dus ook niet over de mogelijkheid beschikt om hen te vragen naar documenten, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 9). Er dient immers op te worden gewezen dat u, ondanks het feit dat u reeds sinds oktober 2020 in België verblijft, slechts beperkte stappen hebt ondernomen om uw familieleden in Afghanistan te contacteren. Hiernaar gevraagd, stelde u in eerste instantie dat u erover had gesproken met uw neef die in België verblijft maar dat hij u na de val van de regering had verteld dat hij u niet langer kon helpen (NPO, p. 3 en p. 4). Gevraagd of u naar het Rode Kruis geweest was, stelde u dat u inderdaad had gedaan en dat ze u een papier hadden gegeven waarin stond dat ze uw familie zouden opsporen, waarna u niets meer van hen had gehoord (NPO, p. 18). Dit is echter een blote bewering die u niet staafde met documenten, ondanks het feit dat u hier tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet naar werd gevraagd (NPO, p. 18). Het is overigens ook weinig geloofwaardig dat u niet over het telefoonnummer van uw oom A. in Afghanistan zou beschikken – te meer daar u reeds telefonisch contact met hem had toen u in Turkije en Servië was (NPO, p. 9). Uw tegenwerping dat er in Afghanistan geen internet en ook geen netwerk is, is weinig coherent met uw verklaring dat uw oom u vanuit zijn eigen huis opbelde toen u in Turkije en Servië was (cf. supra). De vaststelling dat u geen enkel document kan voorleggen om de aanstelling van uw vader bij de Arbaki te documenteren en dat u bovendien weinig geloofwaardige verklaringen aflegde om het gebrek aan documenten te duiden, doet verder twifelen aan de waarachtigheid van uw stelling dat uw vader in Afghanistan voor de nationale overheid werkte.

Doordat ernstig getwijfeld wordt aan uw stelling dat uw vader in Afghanistan bij de Arbaki werkte, komt ook de geloofwaardigheid van uw stelling dat de Taliban u in Afghanistan probeerden te rekruteren voor de jihad, ernstig op de helling te staan. Het was volgens uw verklaringen immers net doordat uw vader voor de overheid werkte, dat de Taliban u viseerden (NPO, p. 15 en p. 16).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook wat betreft uw rekrutering door de Taliban herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen aflegde. Zo stelde u tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de Taliban toen u nog in Afghanistan was twee of drie dreigbrieven stuurde naar uw thuis (DVZ, Verklaring CGVS, d.d. 26 maart 2021, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, daarentegen, stelde u met stellige zekerheid dat het slechts twee dreigbrieven betrof (NPO, p. 16). Gevraagd waarom u de eerste keer gezegd had dat het er twee of drie waren, bleek u hiervoor geen verklaring te kunnen geven (NPO, p. 16). Bovendien legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de concrete omstandigheden waaronder de Taliban u thuis kwamen opzoeken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u in dit verband dat uw oom de deur opendeed, waarna de Taliban zeiden dat ze u wilden meenemen. Vervolgens zei uw oom tegen de Taliban dat u niet thuis was, waarop de Taliban vertrokken (DVZ, Verklaring CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u hierover echter heel andere verklaringen af. Ditmaal stelde u immers dat uzelf na de eerste dreigbrief bij uw oom A. ging schuilen en dat enkel uw stiefmoeder en uw broer thuis waren toen de Taliban u kwamen zoeken (NPO, p. 17). Toen u specifiek werd gevraagd of er nog iemand anders thuis was behalve uw moeder en uw broer, stelde u dat dit niet het geval was (NPO, p. 17). Even later bevestigde u nogmaals dat de Taliban uw huis binnenkwamen terwijl enkel uw stiefmoeder en uw broer aanwezig waren (NPO, p. 17). Pas toen u er vervolgens op werd gewezen dat deze verklaringen strijdig was met wat u eerder op de DVZ had verklaard, herinnerde u zich plots dat uw oom S. ook thuis was (NPO, p. 17). U stelde echter dat uw stiefmoeder de deur geopend had, wat nog steeds niet strookte met wat u hierover op de DVZ had verklaard (cf. supra). De vaststelling dat u herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige aflegde over de concrete omstandigheden waarin de Taliban probeerden om u te rekruteren, haalt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees verder onderuit.

Hoewel het niet uitgesloten is dat de taliban in uw district jongeren rekruteerde voor de jihad, maakte u niet aannemelijk dat dit bij u ook het geval was. Zo kon u met Z. slechts een andere jongen opnoemen die net als u gerekruteerd zou zijn door de Taliban. Hij was de kleinzoon van het dorpshoofd, maar de precieze reden waarom hij gevisieerd werd kende u niet (NPO, p. 15). U kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat zijn familie persoonlijke problemen had met de taliban (NPO, p. 15). Behalve Z. werd in uw dorp niemand door de taliban meegenomen (NPO, p. 15). U stelde eerst dat behalve uzelf geen enkele andere jongen in het dorp een brief van de taliban gekregen had, om vervolgens te verklaren dat u het nooit aan de andere mensen in het dorp had gevraagd (NPO, p. 15). Gevraagd omwille van welke redenen de taliban u eerst vier jaar met rust lieten na de dood van uw vader om u vervolgens alsnog te rekruteren, stelde u dat ze wachtten tot u oud genoeg was (NPO, p. 16). Erop gewezen dat nog andere jongeren in het dorp uw leeftijd hadden, stelde u ontwijkend dat sommigen in aanmerking komen en anderen niet (NPO, p. 15). Gezien er geen traditie blijkt te zijn voor rekrutering binnen uw dorp, is het dan ook weinig aannemelijk dat de taliban u plots een brief zouden sturen met de boodschap dat ze u tegen uw zin wilden rekruteren (NPO, p. 15).

Uit het bovenstaande blijkt dat u onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt een daadwerkelijke vrees te hebben voor gedwongen rekrutering door de Taliban.

Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt, dat er in Kunduz met name in het district Chahar Dara midden 2015 effectief sprake was van gedwongen rekrutering van kinderen door taliban, dit in de opmars naar de eerste inname van Kunduz in de zomer van 2015. Uit de informatie blijkt dat er voornamelijk gerekruteerd werd vanuit specifieke madrassa's die geleid werden door de taliban, waar de kinderen vanaf zeer vroege leeftijd werden geïndoctrineerd en waar er militaire training werd gegeven. De kinderen waren toen ze de leeftijd van dertien jaar bereikten al getraind in diverse militaire technieken, waaronder het gebruik van vuurwapens en de productie van IED's (Improvised Explosive Devices). Eens opgeleid werden de kinderen aan specifieke groepen taliban in het district gegeven. Uw beschrijving over hoe u met een brief zou gerekruteerd zijn door de taliban, nadat ze u in de vier voorgaande jaren met rust hadden gelaten omdat u toen te jong was, strookt niet met de gangbare wijze van rekrutering door de taliban. Dit geldt des te meer daar u de door u vermelde dreigbrieven niet neerlegde ter staving van uw relaas, terwijl uw verklaring voor het ontbreken van deze documenten niet kan overtuigen (cf. supra).

Uit het bovenstaande volgt dat er aan uw vluchtaanleiding onvoldoende geloof kan worden gehecht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Chahar Dara. Evenmin beschikt het CGVS over elementen

die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft de verwijzing van uw advocate naar arrest het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022 met nummer 270813, waarin de RVV de beoordeling van het CGVS volgens uw advocate in twijfel trekt in die zin dat de schrijvende humanitaire crisis in Afghanistan wel degelijk te wijten kan zijn aan het regime van de Taliban (NPO, p. 19), dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen

van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uw advocate merkte verder nog op dat u na uw verblijf in België verwesterd bent en op die basis als een afvallige wordt gezien door de taliban (NPO, p. 19). Uzelf voegde hieraan toe dat u in België de taal geleerd heeft, dat u hier vrienden heeft, dat u goede punten heeft op school en dat u westerse kleren draagt (NPO, p. 19). U vreesde dat de Taliban u bij een eventuele terugkeer zullen straffen omdat u in een ongelovig land hebt gewoond (NPO, p. 20).

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u, hiernaar gevraagd, geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (NPO, p. 23). U stelde weliswaar te vrezen dat de Taliban u bij terugkeer als een ongelovige zullen beschouwen omdat ze zullen denken dat u tijdens uw verblijf in het buitenland alcohol heeft gedronken, seks heeft gehad met meisjes en bekeerd bent (NPO, p. 20). Hiernaar gevraagd, bleek u echter nog steeds het moslimgeloof aan te hangen, waardoor het nodige voorbehoud gemaakt kan worden bij deze door u aangehaalde, hypothetische vrees (NPO, p. 23). Uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt bovendien niet dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd (cf. supra), waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Verzoeker citeert de door hem geschonden geachte bepalingen en houdt een theoretisch betoog over de bewijslast.

Aangaande de toekenning van de vluchtelingenstatus gaat verzoeker vooreerst in op de tewerkstelling van zijn vader als arts in het kader van overheidsopdrachten. In verband met de tegenstrijdigheid over het overlijden van zijn vader, haalt verzoeker aan dat hij zijn beschermingsverzoek in 2020 heeft ingediend en dat het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) in 2022 plaatsvond, waardoor het logisch is dat hij in 2020 opgaf dat zijn vader twee jaar geleden gestorven is en in 2024 (lees: 2022) vier jaar aangaf. In dit verband zijn, aldus verzoeker, zijn verklaringen samenhangend en geloofwaardig. Bovendien wordt volgens verzoeker geen rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik van de gebeurtenissen. Hij was toen tussen de elf en twaalf jaar, is verder nooit naar school geweest en had nooit kunnen lezen en schrijven. Gelet op zijn ongeschooldheid is het niet ongebruikelijk dat hij plaatsnamen door elkaar haalt of het verschil niet begrijpt tussen steden, dorpen of provincies.

Verzoeker is het voorts niet eens waar hem verweten wordt te weinig kennis te hebben over de functies en activiteiten van zijn vader en het is volgens hem tevens op speculatieve wijze dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zijn familie het dorp zou moeten hebben verlaten wegens de beroepsbezigheden van zijn vader. Volgens verzoeker wordt hierover geoordeeld zonder nog maar zelfs kennis te hebben van de al dan niet aanwezige mogelijkheden die hiertoe bestaan, des te meer in een provincie met veel taliban(aanhangers) waar men zich dus niet vanzelfsprekend kan beroepen op hulp van derden om dergelijk bericht over te brengen. Het lijkt voor verzoeker ook logisch dat er, wanneer zeldzame contacten met de familie dienen te geschieden van hoger in de bergen om internetsignaal op te vangen, geen diepgaande conversaties kunnen plaatsvinden over familieproblemen etc.

Verder werpt verzoeker op dat het feit dat familieleden voor de vorige Afghaanse overheid hebben gewerkt wel een weerslag voor hem kan hebben. Familieleden van personen die door de taliban op die grond worden gezocht, kunnen namelijk zelf door de taliban worden geïdendeerd. *In casu* werden er reeds in Afghanistan bedreigingen geuit en werd er een dreigbrief achtergelaten. Verzoeker verwijst in dit verband naar de COI Focus van januari 2022, waaruit blijkt dat dit zeker in de provincie Nangarhar, Kunduz, Kunar of Logar verontrustend is. Tot slot haalt verzoeker aan dat, doordat de taliban over het hele land aanwezig

zijn en aan de macht zijn, er geen enkele plaats in Afghanistan is waar hij op heden veilig kan leven, zoals de verwerende partij het tot voor kort stelde aangaande Kabul als veilig intern vluchtalternatief.

Vervolgens gaat verzoeker in op de risico's verbonden aan terugkeer uit het Westen. Hij verwijst naar arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 en hekelt dat in zijn dossier de invloed van terugkeer uit het Westen niet onderzocht is. Zo werden hem hierover geen vragen gesteld zodat over dit aspect geen onderzoek plaatsvond. De verwerende partij houdt zich volgens verzoeker immers zonder meer aan een stereotype motivering zonder zich te hebben gehouden aan de samenwerkingsplicht. Verzoeker haalt aan dat de taliban aankondigden dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan, zouden worden beticht en dat hun rechtbank over hun lot zou beslissen en werpt op dat de rechtbank en het rechtssysteem van de taliban niet de nodige waarborgen kan bieden aan de terugkeerder. In het NANSSEN rapport 3-21 over de beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse mannen in het kader van een volgend verzoek wordt bevestigd dat Afghanen die terugkeren worden beschouwd als *“ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders”* die door hun *“gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van de religie”* die hen wordt toegeschreven vallen onder artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet. In dezelfde zin spreekt volgens verzoeker ook het EASO rapport COI query, *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”* van september 2022.

Inzake de vluchtelingenstatus besluit verzoeker dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout beging door geen rekening te hebben gehouden met objectieve elementen en met informatiebronnen waaruit men kan besluiten dat zijn vader wel degelijk voor de overheid werkzaam was en hieruit een reële vrees voor vervolging volgt en hij op grond van zijn verblijf in het Westen een reële vrees voor vervolging kent.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat minstens een risico op ernstige schade blijkt die de toekenning van subsidiaire bescherming verantwoordt. Hij verwijst wat dit betreft in de eerste plaats naar de persoonlijke omstandigheden die hij reeds uiteengezet heeft als reden waarom hij van mening is dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

Verzoeker gaat vervolgens in op de algemene situatie en het geweld in Afghanistan. De verwerende partij stelt volgens hem stereotiep dat zij nu over voldoende bronnen zou beschikken om te kunnen concluderen dat de situatie in Afghanistan geen risico inhoudt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het niet duidelijk is waarop de verwerende partij zich baseert om tot de conclusie te komen dat er geen situatie in Afghanistan is die onder artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet valt aangezien uit de aangehaalde bronnen de volatiele en onrustige situatie in Afghanistan steeds weer op de voorgrond komt. Hij herinnert eraan dat in de COI Focus van januari 2022 werd gemeld dat het commissariaat-generaal zelf veel moeilijkheden kende om bronnen te treffen, wat bevestigd werd in het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, en dat het UNHCR op dezelfde lijn zit en aan de alarmbel trekt sinds augustus 2021 en meent dat op heden geen beslissing van weigering van de subsidiaire bescherming kan worden genomen. Verzoeker ziet niet in op welke grond het commissariaat-generaal zich heden baseert om deze stelling in te nemen nu internationale organisaties zich meer dan ooit zorgen baren over de situatie en de toegang tot betrouwbare bronnen ernstig verhinderd is. Hij stelt dat bovendien het Asylus verslag van juni 2022 is uitgekomen *“Afghanistan COI Repository: 1st September 2021-15 Jun 2022”*, waarin wordt gemeld dat burgers net het slachtoffer zijn van de repressie door de taliban, conflicten en veiligheidsincidenten. Hij stelt dat de VN en de Europese Unie in mei 2022 de aanslagen, dood en mishandeling van burgers hebben veroordeeld en citeert verschillende internetartikels met voorbeelden van incidenten waarbij burgers werden getroffen in mei en juni 2022. De website van ACLED somt tevens veiligheidsincidenten op die in juni 2022 in Afghanistan – waaronder ook in de provincie van verzoeker, Kunar – plaatsvonden door conflicten tussen de taliban in IS. Nog volgens verzoeker vinden de meeste veiligheidsincidenten sinds de machtswissel plaats in de provincie Nangarhar en zijn de burgers hier het slachtoffer van. Verzoeker wijst erop dat de terugkeer uit het Westen en het feit dat zijn broer bij het leger werkzaam was daarnaast persoonlijke factoren vormen die in zijn hoofd een verhoogd risico op ernstige schade met zich meebrengen daar de strikt opgelegde toepassing van de *sharia* door de taliban de bevolking ertoe verhindert om te gaan met ongelovigen, waaronder mensen die terugkeren uit het Westen en deze te helpen. Verzoeker meent dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte gaat verzoeker nog in op de humanitaire crisis en stelt dat de verwerende partij hierover geen informatie verzamelde tegen de samenwerkings- en zorgvuldigheidsplicht in. Hij stelt dat de verwerende

partij niet aantoonde dat de humanitaire crisis losstaat van de Taliban en dat er niet door de machtsgreep van de Taliban geen humanitaire hulp voor de bevolking meer voorhanden is. Hij haalt aan dat het door de machtsgreep van de Taliban is dat geen humanitaire hulp voor de bevolking meer voorhanden is en dat slechts 2% van de bevolking voldoende voeding heeft en zelfs de door de USA beloofde hulp niet volstaat. Naast de humanitaire crisis als gevolg van de Taliban meent verzoeker als terugkeerder een verhoogd risico te lopen het slachtoffer te worden van het gebrek aan voldoening der basisbehoeften. Volgens hem ligt de oorzaak hiervan bij de machtswissel die ervoor zorgt dat allerlei middelen die voordien aanwezig waren, zoals buitenlandse hulp en werk bij de overheid, er vandaag niet meer zijn. Verzoeker meent dat het commissariaat-generaal, door na te laten rekening te houden met de socio-economische situatie, tekortgeschoten is in haar onderzoeks-, zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht. De beslissing is daarom niet behoorlijk gemotiveerd naar de maatstaven van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, verzoekt verzoeker de Raad in hoofde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stavingstukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 30 oktober 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad

zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel *in casu* geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden kan zijn, daar dit voorziet in de mogelijkheid voor het commissariaat-generaal om zich in een beslissing te baseren op informatie die telefonisch of via e-mail verkregen werd, doch hier *in casu* geen gebruik van werd gemaakt. Wat betreft “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” moet bovendien worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.6. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, door de taliban vermoord te zullen worden omdat hij niet naar hen geluisterd heeft. Hij verklaarde dat de taliban hem viseerden en wilden rekruteren omdat zijn vader voor de overheid, als *arbaki*, werkte en gedood werd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing kan aan verzoekers vluchtaanleiding onvoldoende geloof worden gehecht. Zo sprak (i) verzoeker zichzelf tegen wat betreft de precieze periode waarin zijn vader om het leven kwam, wat doet twifelen aan de geloofwaardigheid ervan. Daarnaast (ii) doen de vele bevreemdende, weinig plausibele en onderling tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde over de omstandigheden waarin zijn vader om het leven kwam twifelen aan de oprechtheid van zijn verklaringen op dit punt. Zo (a) lijken verzoekers verklaringen over de omstandigheden waarin zijn vader om het leven kwam niet te stroken met de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hij weet immers het ziekenhuis waar zijn vader overleed na een bombardement niet in de juiste stad en het overlijden niet in het juiste seizoen te situeren en zijn jonge leeftijd kan hiervoor geen verschoning bieden. Verder (b) legde hij tegenstrijdige verklaringen af over of er een onderzoek werd gevoerd naar de redenen van het bombardement en over het al dan niet overleven van de aanslag van I., de vriend van zijn vader. Tot slot is het (c) weinig overtuigend dat zijn stiefmoeder geen aanvraag zou hebben ingediend om een compensatie te krijgen voor het overlijden van zijn vader. Doordat getwijfeld kan worden aan de omstandigheden waarin verzoekers vader overleden zou zijn, komt (iii) ook de geloofwaardigheid van zijn stelling dat zijn vader in Afghanistan voor de lokale politie werkte ernstig op de helling te staan. De vaststelling dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen om de aanstelling van zijn vader bij de *arbaki* en zijn overlijden te documenteren en dat hij bovendien weinig geloofwaardige verklaringen aflegde om het gebrek aan documentatie te duiden, doet verder twifelen aan de waarachtigheid van zijn stelling dat zijn vader in Afghanistan voor de voormalige Afghaanse overheid werkte. Doordat ernstig getwijfeld wordt aan de stelling dat verzoekers vader bij de *arbaki* werkte, komt (iv) ook de geloofwaardigheid van zijn stelling, dat de taliban hem in Afghanistan probeerden te rekruteren voor de *jihad*, ernstig op de helling te staan. Het was volgens zijn verklaringen immers net doordat zijn vader voor de overheid werkte, dat de taliban hem viseerden. Verzoeker weet verder (v) onvoldoende aannemelijk te maken een daadwerkelijke vrees te hebben voor gedwongen rekrutering door de taliban. Zo (a) legde verzoeker over de concrete omstandigheden waarin de taliban hem probeerden te rekruteren herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af, meer bepaald over het aantal ontvangen dreigbrieven en de personen die aanwezig waren toen de taliban hem thuis kwamen opzoeken. Daarnaast (b) is het, gezien er geen traditie blijkt te zijn voor rekrutering binnen verzoekers dorp, ook weinig aannemelijk dat de taliban vier jaar na het overlijden van zijn vader hem plots een dreigbrief zouden sturen met de boodschap dat ze hem tegen zin willen rekruteren. Hierbij (c) wordt nog opgemerkt dat verzoekers beschrijving over hoe hij door de taliban gerekruteerd zou zijn, nadat ze hem in de vier voorgaande jaren met rust hadden gelaten omdat hij te jong was, niet strookt met de gangbare wijze van rekrutering door de taliban in zijn regio ten tijde van de beweerdde feiten, zoals blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name omwille van zijn vrees voor de taliban voor rekrutering wegens de functie van zijn vader bij de voormalige Afghaanse overheid. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen waartoe hij echter in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van slechts enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerdde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Aangaande de toekenning van de vluchtelingenstatus gaat verzoeker vooreerst in op de tewerkstelling van zijn vader.

2.3.7.2.1. De Raad stipt aan dat in het verzoekschrift in de ondertitel van dit middelonderdeel is aangegeven dat verzoekers vader arts was in het kader van overheidsopdrachten. Dit vindt evenwel nergens neerslag in de stukken van het administratief dossier en de eerdere verklaringen van verzoeker tijdens de administratieve procedure zodat de Raad ervan uitgaat dat dit in wezen een materiële vergissing betreft.

2.3.7.2.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst opgeworpen dat verzoeker zichzelf tegensprak in zijn opeenvolgende verklaringen over de precieze periode waarin zijn vader overleed. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift evenwel dat zijn verklaringen op dat punt samenhangend en geloofwaardig zijn. De Raad kan verzoeker hierin echter niet volgen. Zo blijkt dat hij eind oktober 2020, bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, aangaf dat zijn vader “ongeveer twee jaar geleden”, dus eind 2018 om het leven kwam (administratief dossier, ‘fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling’, rubriek ‘familie’). Bij het invullen van de ‘verklaring DVZ’ op 26 maart 2021 gaf verzoeker dan weer aan dat zijn vader ongeveer vier tot vijf jaar geleden, i.e. in 2016 of 2017, overleed (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, punt 15 A). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, dat plaatsvond op 23 mei 2022, gaf verzoeker, gevraagd wanneer zijn vader (volgens de Afghaanse kalender) stierf, vervolgens aan dat zijn vader zes jaar geleden stierf (i.e. in 2016) en verklaarde hij tijdens zijn vrij relaas dat zijn familie vier jaar na de dood van zijn vader een brief kreeg en waarna de problemen die de aanleiding voor zijn vlucht in 2020 waren begonnen (i.e. 2016) (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11 en 13). Op het einde van het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de registratie van zijn beschermingsverzoek en deze tijdens het persoonlijk onderhoud, geeft verzoeker aan dat hij bij de registratie van zijn verzoek aangaf dat het overlijden drie tot vier jaar geleden was, dat er mogelijks een misverstand was met de tolk en dat hij erbij blijft dat zijn vader vier jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan, in 2016 dus, overleed. Dat verzoeker blijft volharden in de versie van zijn verklaringen zoals eerder uiteengezet tijdens het persoonlijk onderhoud, neemt niet weg dat hij bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming aangaf dat zijn vader eind 2018 overleed. Zijn verklaringen op dit punt zijn dan ook niet geheel samenhangend en hij toont, door louter op te werpen dat er mogelijks een misverstand was met de tolk bij de registratie van zijn verzoek, zonder enige verdere onderbouwing, het tegendeel niet aan. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij zijn beschermingsverzoek in 2020 heeft ingediend en dat het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal in 2022 plaatsvond, waardoor het logisch is dat hij in 2020 opgaf dat zijn vader twee jaar geleden gestorven is en in 2024 (lees: 2022) vier jaar aangaf, kan hij geenszins worden gevolgd. Indien verzoeker in deze redenering wordt gevolgd, zou hij immers zowel bij de registratie als tijdens het persoonlijk onderhoud opgegeven hebben dat het overlijden plaatsvond in 2018 terwijl hij zelf, na confrontatie, erbij bleef dat zijn vader vier jaar voor zijn vertrek overleed, hetgeen neerkomt op een overlijden in 2016.

2.3.7.2.3. Wat er ook van zij, de Raad treedt het omstandig gemotiveerde oordeel van de commissaris-generaal bij dat de vele bevreemdende, weinig plausibele en onderling tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde over de omstandigheden waarin zijn vader om het leven kwam daarenboven – en bovenal – doen twijfelen aan de oprechtheid van zijn verklaringen op dit punt. Dit wordt terdege als volgt onderbouwd:

“Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat uw verklaringen wat betreft de omstandigheden waarin uw vader om het leven kwam, niet lijken te stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. U stelde immers dat uw vader om het leven kwam toen het hospitaal waarin hij lag gebombardeerd werd door het Amerikaanse of het Afghaanse leger (NPO, p. 13). Het ziekenhuis droeg de naam van de ngo Artsen Zonder Grenzen maar viel onder de toezicht van de Afghaanse overheid (NPO, p. 13). Bij de luchtaanval vielen volgens uw verklaringen rond de 40 doden (NPO, p. 13). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, was er in het jaar 2015 inderdaad in uw regio van herkomst een luchtaanval op een hospitaal van Artsen Zonder Grenzen waarbij ongeveer 40 personen om het leven kwamen (cf. administratief dossier). Het desbetreffende hospitaal bevond zich echter in Kunduz stad, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaaldelijk beweerde dat het hospitaal zich in het districtscentrum van Chahar Dara bevond (NPO, p. 4 en p. 13). Dat er in die periode sprake zou zijn geweest van twee grootschalige aanvallen gericht tegen een hospitaal van Artsen Zonder Grenzen in dezelfde regio, lijkt zo goed als uitgesloten. Verwacht mag immers worden dat in dat geval over beide gebeurtenissen uitvoerig zou bericht zijn, wat niet het geval is. Hiermee geconfronteerd, hield u vol dat het hospitaal waar uw vader verbleef zich wel degelijk in Chahar Dara bevond en niet in Kunduz (NPO, p. 18). Het loutere vasthouden aan uw eigen versie van de feiten, vormt echter geen afdoende verklaring voor de bevreemdende vaststelling dat u het ziekenhuis waar uw vader overleed niet in de correcte stad weet te situeren. Het feit dat u ten tijde van het overlijden van uw vader nog een stuk jonger was dan nu, kan hier geen ander licht

op werpen (NPO, p. 18). Het overlijden van uw vader door een bombardement is immers een dermate ingrijpende gebeurtenis in uw leven dat in alle redelijkheid kan verwacht worden dat u zich nog zou kunnen herinneren in welke stad het gebeurde. Het is in dit verband ook opvallend dat u het bombardement in de lente situeerde, terwijl het betreffende ziekenhuis van Artsen Zonder Grenzen in werkelijkheid op 3 oktober 2015 gebombardeerd werd (NPO, p. 13, cf. administratief dossier). U overigens gevraagd of er in uw regio nog een ander ziekenhuis gebombardeerd werd door de Afghaanse of Amerikaanse overheid, stelde u dat u nooit iets over een andere aanval op een ziekenhuis had gehoord (NPO, p. 18). Dit doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd of er ooit een onderzoek was geweest naar de reden voor het bombardement, stelde u in eerste instantie dat u daar geen informatie over had om vervolgens even later te beweren dat er wel degelijk een onderzoek was geweest (NPO, p. 14). Gevraagd of I., de vriend van uw vader die ook in hetzelfde ziekenhuis lag, de aanslag had overleefd, stelde u in eerste instantie van wel (NPO, p. 12). Toen u vervolgens gevraagd werd of u er ook met I. over had gepraat, stelde u plots dat hij een paar minuten na het bombardement overleden was (NPO, p. 12). Gevraagd waarom u dan eerder zei dat hij de aanslag had overleefd, stelde u dat hij dezelfde dag nog gestorven was maar dat u niet wist of hij op het moment van de aanslag zelf gestorven was (NPO, p. 12). Deze verklaring houdt echter geen steek en kan de bovenstaande tegenstrijdigheid niet verklaren. Het is ook weinig overtuigend dat uw moeder geen aanvraag zou ingediend hebben om een compensatie te krijgen voor het overlijden van uw vader (NPO, p. 13). Uw uitleg dat de Taliban ook de mensen vermoordden die een aanvraag indienden om gecompenseerd te worden door de overheid, is louter een blote bewering van uw kant die u op geen enkele manier aannemelijk maakte (NPO, p. 13)."

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker deze motieven in het verzoekschrift volledig ongemoeid laat en geen concrete elementen aanbrengt die deze aan het wankelen kunnen doen brengen, laat staan weerleggen. De Raad beaamt dat verzoekers verklaringen over de omstandigheden waarin zijn vader om het leven kwam niet stroken met de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hij weet immers het ziekenhuis waar zijn vader overleed na een bombardement niet in de juiste stad en het overlijden niet in het juiste seizoen te situeren. Verder legde hij wel degelijk tegenstrijdige verklaringen af over of er een onderzoek werd gevoerd naar de redenen van het bombardement en over het al dan niet overleven van de aanslag van I., de vriend van zijn vader I. en verder is het weinig overtuigend dat zijn stiefmoeder geen aanvraag zou hebben ingediend om een compensatie te krijgen voor het overlijden van zijn vader.

Waar verzoeker algemeen opwerpt dat geen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd van elf – twaalf jaar op het ogenblik van “de gebeurtenissen”, met het gegeven dat hij nooit naar school is geweest en nooit had kunnen lezen en schrijven en dat het gelet op zijn ongeschooldheid niet ongewoon is dat hij plaatsnamen door elkaar haalt of het verschil niet begrijpt tussen steden, dorpen of provincies, wijst de Raad op het volgende. Verzoeker was ten tijde van het overlijden van zijn vader, dat de Raad gelet op het gestelde onder punt 2.3.6.2.2. in 2016 plaatst, twaalf jaar en tijd van de beweerde rekrutering en het vertrek uit Afghanistan vijftien jaar. Verzoeker was inderdaad nog jong bij het overlijden van zijn vader, maar hij verbleef daarna nog vier jaar in Afghanistan zodat hij in deze lange tussentijd toch meer informatie moet hebben vernomen van de omstandigheden waarin zijn vader overleden was om daar later in het kader van zijn beschermingsverzoek meer coherente en plausibele verklaringen over af te kunnen leggen, *quod non*. De Raad merkt verder op dat het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd had en heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij in zijn onmiddellijke nabijheid heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd (ten tijde van het overlijden van zijn vader in 2016), voor te houden dat van hem over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen zouden mogen worden verwacht. Het overlijden van verzoekers vader kan, gezien deze een ingrijpende gebeurtenis in het leven van verzoeker betreft, geacht worden van determinerende invloed geweest te zijn op zijn verdere leven, zodat dit overlijden en de omstandigheden waarin dit gebeurd is, ook wanneer rekening gehouden wordt met zijn leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze geacht worden verzoekers interesse weg te dragen en in verzoekers geheugen te zijn gegrift. De jeugdige leeftijd vormt dan ook geen aannemelijke verklaring voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent de omstandigheden van het overlijden van zijn vader en van verzoeker, die op vijftienjarige leeftijd

zijn land verliet, mocht wel degelijk worden verwacht dat hij hierover gedegen verklaringen zou kunnen afleggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker. Aan verzoeker, die als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België binnen kwam, werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord bij het commissariaat-generaal, in het bijzijn van een gespecialiseerde *protection officer* van het commissariaat-generaal, werd hij bijgestaan door zijn voogd en zijn (met uitzondering van het eerste uur) advocaat en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verder stelt de Raad vast dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd aangepast aan zijn leeftijd en capaciteiten. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht die zijn begrip te boven gingen. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfs- en levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand, die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de leeftijd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker hiertoe in staat was. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als jongere de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen. Van verzoeker mag toch redelijkerwijze worden verwacht dat hij een waarheidsgetrouw zicht biedt op zijn werkelijke situatie en verder stipt de Raad aan dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud reeds zeventien jaar was en voldoende matuur om duidelijke verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker betoogt dat door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met zijn ongeschoold- en ongeletterdheid bij de beoordeling van zijn verklaringen, merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aantoonde dat zijn intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit het land van herkomst. Bovendien werd geen bezwaar geformuleerd tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en werd er geen melding van gemaakt dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, omwille van voormelde reden, geen volwaardige verklaringen mocht worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts, zo weze herhaald, dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem gestelde vragen over zijn situatie en problemen. De Raad wijst er voorts op dat ook van een ongeschoolde en ongeletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten, zeker wat betreft de kernelementen van het asielrelaas, gezien kan verwacht worden dat over levensbepalende ervaringen, zoals het overlijden van een ouder, in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving kan worden gegeven. Waar verzoeker nog opwerpt dat het niet ongewoon is dat hij plaatsnamen door elkaar haalt of het verschil niet begrijpt tussen steden, dorpen en provincies, stipt de Raad aan dat verzoeker zich, voor de wezenlijke discrepantie tussen zijn verklaringen en de informatie gevoegd bij het administratief dossier voor wat betreft de plaats waar het ziekenhuis dat gebombardeerd werd toen zijn vader zich daar bevond ligt, niet kan verschuilen achter het gegeven dat hij nooit naar school is geweest. Gezien het overlijden van zijn vader ontegensprekelijk te aanzien valt als een levensbepalende en -veranderende gebeurtenis in verzoeker toen nog zeer jonge leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in de loop der jaren volgend op het overlijden van zijn vader in 2016 toch meer en correctere informatie zou weten te vertellen over de plaats waar het ziekenhuis zich precies bevindt, *quod non*. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker tijdens de administratieve procedure aangaf naar school te zijn geweest in Afghanistan, ook al was dit maar heel kort tot aan zijn vertrek.

2.3.7.2.4. Doordat ernstig getwijfeld kan worden aan de omstandigheden waarin verzoekers vader overleden zou zijn, komt eveneens de geloofwaardigheid van zijn stelling, dat zijn vader in Afghanistan voor de lokale politie werkte, ernstig op de helling te staan. Daar komt nog bij dat verzoeker over de beweerdte tewerkstelling van zijn vader bij de lokale politie als *arbaki*, alsook over diens overlijden na een bombardement in het ziekenhuis waarin hij zich toen bevond, tot op heden geen enkel stuk bijbrengt en dat zijn verschoning voor het gebrek hieraan niet weet te overtuigen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden als volgt geconsidereerd:

“(…) Het was immers net doordat uw vader bij de Arbaki eenheid bij een gevecht betrokken was geraakt, dat hij in het ziekenhuis van Artsen Zonder Grenzen terechtgekomen was (cf. supra). Het is in dit verband ook merkwaardig dat u geen enkel document kon neerleggen om de aanstelling van uw vader bij de Arbaki's of zijn overlijden te documenteren. Uw tegenwerping dat u geen contact hebt met uw familie in Afghanistan en dus ook niet over de mogelijkheid beschikt om hen te vragen naar documenten, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 9). Er dient immers op te worden gewezen dat u, ondanks het feit dat u reeds sinds oktober 2020 in België verblijft, slechts beperkte stappen hebt ondernomen om uw familieleden in Afghanistan te contacteren. Hiernaar gevraagd, stelde u in eerste instantie dat u erover had gesproken met uw neef die in België verblijft maar dat hij u na de val van de regering had verteld dat hij u niet langer kon helpen (NPO, p. 3 en p. 4). Gevraagd of u naar het Rode Kruis geweest was, stelde u dat u dat inderdaad had gedaan en dat ze u een papier hadden gegeven waarin stond dat ze uw familie zouden opsporen, waarna u niets meer van hen had gehoord (NPO, p. 18). Dit is echter een blote bewering die u niet staafde met documenten, ondanks het feit dat u hier tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet naar werd gevraagd (NPO, p. 18). Het is overigens ook weinig geloofwaardig dat u niet over het telefoonnummer van uw oom A. in Afghanistan zou beschikken – te meer daar u reeds telefonisch contact met hem had toen u in Turkije en Servië was (NPO, p. 9). Uw tegenwerping dat er in Afghanistan geen internet en ook geen netwerk is, is weinig coherent met uw verklaring dat uw oom u vanuit zijn eigen huis opbelde toen u in Turkije en Servië was (cf. supra). De vaststelling dat u geen enkel document kan voorleggen om de aanstelling van uw vader bij de Arbaki te documenteren en dat u bovendien weinig geloofwaardige verklaringen aflegde om het gebrek aan documenten te duiden, doet verder twijfelen aan de waarachtigheid van uw stelling dat uw vader in Afghanistan voor de nationale overheid werkte.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, geheel onbesproken in het verzoekschrift zodat deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind blijven.

2.3.7.3. Volgens verzoeker was het omdat zijn vader voor de overheid werkte dat de taliban hem viseerden en poogden te rekruteren. Echter, doordat ernstig getwijfeld wordt aan de stelling dat verzoekers vader bij de *arbaki* werkte, komt ook de geloofwaardigheid van zijn stelling dat de taliban hem in Afghanistan probeerden te rekruteren voor de *jihad* ernstig op de helling te staan. Daar komt bij dat verzoeker aangaande de poging tot rekrutering door de taliban ook herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen aflegde en onvoldoende aannemelijk maakt een daadwerkelijke vrees te hebben voor gedwongen rekrutering door de taliban. In dit verband staat in de bestreden beslissing het volgende opgetekend:

“Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook wat betreft uw rekrutering door de Taliban herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen aflegde. Zo stelde u tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban toen u nog in Afghanistan was twee of drie dreigbrieven stuurde naar uw thuis (DVZ, Verklaring CGVS, d.d. 26 maart 2021, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, daarentegen, stelde u met stellige zekerheid dat het slechts twee dreigbrieven betrof (NPO, p. 16). Gevraagd waarom u de eerste keer gezegd had dat het er twee of drie waren, bleek u hiervoor geen verklaring te kunnen geven (NPO, p. 16). Bovendien legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de concrete omstandigheden waaronder de taliban u thuis kwamen opzoeken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u in dit verband dat uw oom de deur opendeed, waarna de taliban zeiden dat ze u wilden meenemen. Vervolgens zei uw oom tegen de taliban dat u niet thuis was, waarop de taliban vertrokken (DVZ, Verklaring CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u hierover echter heel andere verklaringen af. Ditmaal stelde u immers dat uzelf na de eerste dreigbrief bij uw oom A. ging schuilen en dat enkel uw stiefmoeder en uw broer thuis waren toen de taliban u kwam zoeken (NPO, p. 17). Toen u specifiek werd gevraagd of er nog iemand anders thuis was behalve uw moeder en uw broer, stelde u dat dit niet het geval was (NPO, p. 17). Even later bevestigde u nogmaals dat de taliban uw huis binnenkwamen terwijl enkel uw stiefmoeder en uw broer aanwezig waren (NPO, p. 17). Pas toen u er vervolgens op werd gewezen dat deze verklaringen strijdig was met wat u eerder op de DVZ had verklaard, herinnerde u zich plots dat uw oom S. ook thuis was (NPO, p. 17). U stelde echter dat uw stiefmoeder de deur geopend had, wat nog steeds niet strookte met wat u hierover op de DVZ had verklaard (cf. supra). De vaststelling dat u herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige aflegde over de concrete omstandigheden waarin de taliban probeerden om u te rekruteren, haalt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees verder onderuit.

Hoewel het niet uitgesloten is dat de taliban in uw district jongeren rekruteerde voor de jihad, maakte u niet aannemelijk dat dit bij u ook het geval was. Zo kon u met Z. slechts een andere jongen opnoemen die net als u gerekruteerd zou zijn door de Taliban. Hij was de kleinzoon van het dorps hoofd, maar de

precieze reden waarom hij gevisieerd werd kende u niet (NPO, p. 15). U kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat zijn familie persoonlijke problemen had met de taliban (NPO, p. 15). Behalve Z. werd in uw dorp niemand door de taliban meegenomen (NPO, p. 15). U stelde eerst dat behalve uzelf geen enkele andere jongen in het dorp een brief van de taliban gekregen had, om vervolgens te verklaren dat u het nooit aan de andere mensen in het dorp had gevraagd (NPO, p. 15). Gevraagd omwille van welke redenen de taliban u eerst vier jaar met rust lieten na de dood van uw vader om u vervolgens alsnog te rekruteren, stelde u dat ze wachtten tot u oud genoeg was (NPO, p. 16). Erop gewezen dat nog andere jongeren in het dorp uw leeftijd hadden, stelde u ontwijkend dat sommigen in aanmerking komen en anderen niet (NPO, p. 15). Gezien er geen traditie blijkt te zijn voor rekrutering binnen uw dorp, is het dan ook weinig aannemelijk dat de taliban u plots een brief zouden sturen met de boodschap dat ze u tegen uw zin wilden rekruteren (NPO, p. 15).

(...)

Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt, dat er in Kunduz met name in het district Chahar Dara midden 2015 effectief sprake was van gedwongen rekrutering van kinderen door taliban, dit in de opmars naar de eerste inname van Kunduz in de zomer van 2015. Uit de informatie blijkt dat er voornamelijk gerekruteerd werd vanuit specifieke madrassa's die geleid werden door de taliban, waar de kinderen vanaf zeer vroege leeftijd werden geïndoctrineerd en waar er militaire training werd gegeven. De kinderen waren toen ze de leeftijd van dertien jaar bereikten al getraind in diverse militaire technieken, waaronder het gebruik van vuurwapens en de productie van IED's (Improvised Explosive Devices). Eens opgeleid werden de kinderen aan specifieke groepen taliban in het district gegeven. Uw beschrijving over hoe u met een brief zou gerekruteerd zijn door de taliban, nadat ze u in de vier voorgaande jaren met rust hadden gelaten omdat u toen te jong was, strookt niet met de gangbare wijze van rekrutering door de taliban. Dit geldt des te meer daar u de door u vermelde dreigbrieven niet neerlegde ter staving van uw relaas, terwijl uw verklaring voor het ontbreken van deze documenten niet kan overtuigen (cf. supra)."

Ook deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt geen enkel concreet of dienstig argument aan dat bovenstaande beoordeling aan het wankelen vermag te brengen, laat staan te weerleggen.

Waar verzoeker opwerpt dat hem niet verweten kan worden te weinig kennis te hebben over de functies en activiteiten van zijn vader en dat op speculatieve wijze in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zijn familie het dorp zou moeten hebben verlaten wegens de beroepsbezigheden van zijn vader, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat hem verweten wordt te weinig kennis te hebben over de functies en activiteiten van zijn vader en dat nergens wordt aangegeven dat zijn familie omwille van de beroepsbezigheden van zijn vader het dorp moest verlaten.

Waar verzoeker opwerpt dat het logisch is dat er, wanneer zeldzame contacten met de familie dienen te geschieden van hoger in de bergen om internetsignaal op te vangen, geen diepgaande conversaties kunnen plaatsvinden over familieproblemen etc., blijft hij in gebreke te duiden wat hij hiermee wil aantonen. Verzoeker gaf ten andere zelf aan dat hij geen contact meer heeft met zijn familie in Afghanistan, dat de laatste keer dat hij zijn stiefmoeder en broer hoorde was toen hij in Servië was op weg naar België en dat dit dateert van 2020 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3).

2.3.7.4. Verzoeker laat nog gelden dat het feit dat familieleden hebben gewerkt voor de vorige overheid voor hem wel een weerslag kan hebben. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat uit het voorgaande is gebleken dat hij door zijn gebrekkige, niet doorleefde en tegenstrijdige verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij familie heeft die heeft gewerkt voor de voormalige Afghaanse overheid, laat staan dat hij zelf of dat familielid door deze tewerkstelling in de problemen is gekomen.

2.3.7.5. De Raad bevestigt dat verzoeker ter staving van zijn vluchtrelaas geen bewijsstukken heeft voorgelegd, ook niet bij het verzoekschrift.

2.3.7.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve

voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Nu geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met de taliban, is een onderzoek naar een veilig intern vluchtalternatief irrelevant.

2.3.7.7. Voorts voert verzoeker in zijn verzoekschrift een vrees voor vervolging aan in geval van een terugkeer uit het Westen.

De Raad maakt, op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland/Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat in onderhavig dossier geen onderzoek is gebeurd naar zijn vrees voor vervolging in geval van een terugkeer uit het Westen, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Uw advocate merkte verder nog op dat u na uw verblijf in België verwesterd bent en op die basis als een afvallige wordt gezien door de taliban (NPO, p. 19). Uzelf voegde hieraan toe dat u in België de taal geleerd heeft, dat u hier vrienden heeft, dat u goede punten heeft op school en dat u westerse kleren draagt (NPO, p. 19). U vreesde dat de Taliban u bij een eventuele terugkeer zullen straffen omdat u in een ongelovig land hebt gewoond (NPO, p. 20).

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u, hiernaar gevraagd, geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (NPO, p. 23). U stelde weliswaar te vrezen dat de Taliban u bij terugkeer als een ongelovige zullen beschouwen omdat ze zullen denken dat u tijdens uw verblijf in het buitenland alcohol heeft gedronken, seks heeft gehad met meisjes en bekeerd bent (NPO, p. 20). Hiernaar gevraagd, bleek u echter nog steeds het moslimgeloof aan te hangen, waardoor het nodige voorbehoud gemaakt kan worden bij deze door u aangehaalde, hypothetische vrees (NPO, p. 23). Uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt bovendien niet dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd (cf. supra), waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Dat hem geen vragen over het risico bij terugkeer werden gesteld en dat hierover geen onderzoek plaatsvond, kan dan ook geenszins worden bijgetreden. Verder is van een stereotype motivering geen sprake, daar met de door verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 23 mei 2022, i.e. reeds geruime tijd na de machtsovername, aangehaalde vrees bij terugkeer als een ongelovige te worden beschouwd, terdege rekening is gehouden. De Raad treedt de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande bij en verzoeker brengt geen elementen aan die hier anders over doen oordelen.

De Raad wijst erop dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels drie jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Voorts verklaart verzoeker geboren te zijn in oktober 2004 en dat hij Afghanistan verliet omstreeks juni 2020 (administratief dossier, 'verklaring DVZ', nrs. 4 en 33), zodat hij bij zijn vertrek uit Afghanistan vijftien oud moet zijn geweest. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren voor een groot deel in Afghanistan heeft doorgebracht. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker Pashtou spreekt. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling

blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunduz, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.3.7.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet

voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/ Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 23 oktober 2023 nog verwijst naar UNAMA, "*Treatment of detainees in Afghanistan*" van september 2023 waarin gewag gemaakt wordt van talrijke mensenrechtenschendingen gepleegd door de taliban tussen januari en 2022 en juli 2023, doet hij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij in zijn verzoekschrift zijn terugkeer uit het Westen en de tewerkstelling van zijn broer (lees: vader) bij het leger (lees: de Afghaanse lokale politie) als persoonlijke omstandigheden aanvoert, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat verzoeker de tewerkstelling van zijn overleden vader en de daaruit voortvloeiende problemen niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat hij hierdoor een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de perceptie verwesterd te zijn en de tewerkstelling van zijn overleden vader ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld voor verzoeker groter wordt.

Waar verzoeker ook hier verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kan opnieuw worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 30 oktober 2023.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voormalige voogd, dit alles in aanwezigheid een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS